

MARTIN MOUDRÝ

IUSTUS

ČÁST DRUHÁ

LEONARDO
PETŘVALD

Martin Moudrý

IUSTUS

část druhá

LEONARDO

PETŘVALD

2010

*Ondřejovi, Eudoxovi, Saille, Mistuli, Cajtimu
a vůbec všem lidem za jejich nedocenitelnou pomoc
při práci na této knize.*

*Stejně tak všem
věrným čtenářům.*

Podle skutečné události

Martin Moudrý

IUSTUS 2

Copyright © 2010 by Martin Moudrý

Cover & Illustrations © 2010 by Martin Izák

For Czech Edition © 2010 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN PDF: 978-80-7477-017-3

ISBN PDF pro čtečky: 978-80-7477-018-0

ISBN ePub: 978-80-7477-019-7

ISBN mobi: 978-80-7477-020-3

ČÁST ČTVRTÁ

Ti dva

ÚTĚK

1

Když na vás doléhá vědomí zběsile pádícího času, je jakékoli přemýšlení o dost složitější než normálně. Já teď nebyl za živého boha schopen přijít na žádnou použitelnou metodu, jak se probít na svobodu. Kdybych v agentově těle předstíral, že vedu dva vězně na procházku, skončil bych jako přísloušcečné řešeto dřív, než bych se dostal k hlavnímu výtahu. Kdybych měl deset telepatů Meikova formátu, *možná* by se nám podařilo nechat si vystavit příkaz k transferu. Jelikož jsem ale měl kluka jenom jednoho, mohli bychom se dostat maximálně tak do kantýny.

Sakra.

Ať už přijdu s čímkoli, vždycky to ztroskotá na tom, že s sebou musím tahat jednak své tělo a jednak toho kluka. Problém je, že bych ve stejné chvíli potřeboval být nezranitelným andělem pomsty a zároveň prchat se svým tělem. Když mám ale na výběr jen jednu z možností, jde veškeré plánování do háje.

Sakra!

Jak mi letělo hlavou, že přepadové komando už může být klidně na cestě, zatoužil jsem najednou po docela obyčejném

spánku. Stulit se do klubička jako jezevec ve své nedobytné noře, upadnout do bezvědomí a zapomenout na jakékoli neřešitelné situace.

Jezevec!

Nora!

Blik!

Tu žárovičku nad svou hlavou jsem snad ještě nikdy neviděl tak rád.

*

„Meiko! Kdo projektoval tyhlety zdi?“

Svíral jsem chlapcova ramena, v očích mi zářil nápis HEURÉKA a kluk mi nechápavě zíral do obličje.

„Nějaký inženýr! Potřebuju vědět, jak tlusté jsou zdi, z jakého materiálu... prostě co to vydrží! Chápeš?“

Meikova víčka se zachvěla a mně došlo, že to, co jsem považoval za nechápavost, je ve skutečnosti únava. Chlapec byl vteřinu od vteřiny bledší, tmavé kruhy pod očima se rozšiřovaly a jeho vědomí odplouvalo kamsi mimo tento svět.

„No tak! Meiko! Tohle mi nedělej! Teď ne! No tak, co je to s tebou?“

Kluk otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, a z očí mu na okamžik bylo vidět jenom bělmo. Pak se mi k myšlenkám přisál důvěrně známý pocit.

Najednou jsem měl ústa plná slin, v mozku mi mohutně vibrovala jediná představa a na malý okamžik jsem nebyl schopen vnímat nic jiného, než tu neuvěřitelnou, nepředstavitelnou, *gigantickou* chuť na cokoli sladkého.

Potom se Meikovy oči zavřely, dech se prohloubil, hlava padla na rameno a já byl zase schopen uvažovat.

Kde tady mají kantýnu našťestí vím.

*

Na opatrnost není čas.

V rychlosti je moje síla.

Prolétl jsem ocelovými dveřmi, odrazil se od zdi a rozběhl se tak rychle, až se mi podrážky polobotek roztekly žárem. Ze saka začal stoupat dým, plastová pažba pistole v podpažním pouzdře měkla.

Nedbal jsem ničeho.

Dveře, které mi stály v cestě, jsem vykopával z pantů, běžel jsem po zdech, odrážel se mocnými skoky.

Potkal jsem dva vědce v bílých pláštích, jednoho údržbáře v oranžových montérkách a dva vojáky v plné polní. Na to, aby si mě všimli, jsem se pohyboval moc rychle – nemohu tedy říct, že jsem byl tím posledním, co v životě spatřili. Ne snad, že bych je zabíjel nějak plánovitě. Na to jsem prostě neměl čas. Vlna stlačeného vzduchu, která se vražednou rychlostí pohybovala přede mnou, odvedla veškerou špinavou práci za mě. Lidem vždy jen zavlálo oblečení, víchr je zvedl z podlahy a buď rozmázl o zeď nebo rozdílem tlaků jen tak roztrhal v povětří. Proskakoval jsem kusy lidí dřív, než se jediná kapka krve dotkla podlahy, a to, co s lidskými zbytky provedl podtlak řítící se mi v patách, jsem naštěstí neviděl.

*

Do kantýny jsem vpadl přesně dvě desetiny vteřiny poté, co se chodbami rozezněl poplach. Krvavé kusy masa, skleněné střepy, cáry koberců, strhané zbytky vybavení, kusy květináčů a najemno nasekané pokojové rostliny stržené uragá-

nem mě dostihly, předléty a vtrhly do místnosti jako hejno sarančat.

Tlustý kuchař za nerezovým pultem pod tíhou toho pohledu kvalitně zezelenal, lidé obědvající u stolů začali ječet, u stropu se rozzářilo narudlé světlo.

„Sednout!“ zařval jsem tak, že to na chvílku zakřiklo i vyjící alarm.

Tlustých obrátil oči v sloup, zbytek osazenstva podnikové restaurace si poslušně kecl zpátky na zadek.

Chytil jsem bíle oblečeného muže ještě v letu a jemným cvrnknutím do nosu ho přivedl zpátky k životu.

„Hroznový cukr, čokoládu, bonbóny, sladkosti! Do tašky! A tašku do mrazáku! DĚLEJ!“

Je to až s podivem, k jakým výkonům se dají lidé přimět, když si pořádně bouchnete do stolu – z kuchaře se po jediném pohledu na hluboký otisk mé dlaně v nerezě stal bílý blesk.

*

„Připište mi to na účet!“ houkl jsem na celou restauraci, urval z vrcholu masivní lednice mrazicí box narvaný sladkostmi a vystartoval jako pekelný anděl. Jelikož mi z cárů oblečení stoupal hustý kouř, sem tam prošlehávaly drobné plamínky a moje aktivitou rozpálené tělo smrdělo jako skunk dušený ve vlastní šťávě, nejspíš jsem nějakého démona i dost připomínal.

*

Jestli jsem si předtím myslel, že vím, co je to zoufale tlačící čas, tak jsem nevěděl, co to je zoufalství. Teď jsem svištěl

chodbami, pevně svíral v náručí intenzivně se zahřívající mrazák a za očima mi běžela představa světle zeleného nervového plynu pomalu vnikajícího do mé cely. Optimistická část mé mysli se sice snažila přijít s představou, jak Meika snaživě táhne mé vlastní tělo do bezpečí, ale mé realistické jádro tomu příliš nevěřilo. Nejspíš budu mít nakonec štěstí, když se ten kluk dokáže sám najíst.

*

Nestává se to často, ale když se štěstí unaví, tak opravdu sedne i na vola.

Když jsem dorazil do známé chodby a úporným brzděním vyrobil v kovové podlaze dvě dlouhé rudě zářící rýhy, nenašlyt se mi pohled na otráveného Meiku, rotu vojáků, další agenty nebo snad dokonce na prázdnou celu. Mé tělo leželo tam, kde jsem ho zanechal, kluk s očima napůl otevřenými napůl seděl, napůl ležel opřený o zeď a i jinak všechno vypadalo až neuvěřitelně pokojně.

Na to, abych Štěstěně poděkoval, jsem opravdu neměl čas.

Vpadl jsem do cely, vrazil klukovi do pusy lehce rozteklý čokoládový bonbón skoro i s celofánem.

„Toho inženýra, rychle!“

Meika zničenež zavřel oči, téměř okamžitě se roztrásl a z koutku úst mu vytekla hnědá slina. Bylo mi nehezky u žaludku, když jsem se na to musel dívat, ale tu informaci prostě potřebuju. Potřebujeme. A to tak, že nutně.

Těkal jsem očima z dveří na chlapce a z chlapce na dveře, s rostoucím znepokojením sledoval jeho stále bledší kůži a chvílemi mu starostlivě přikládal palec na zápěstí. Jestli se mu ten tep zvýší ještě o kousek, tak vážně nevím, co budu dělat.

Konečně!

Klukovy oči se otevřely a kdesi uvnitř mé hlavy se slabě rozzářila řada obrazů.

Když jsem během deseti vteřin pochopil, co přesně znamenají, málem jsem toho bledého chlapce políbil.

*

„Vrátím se pro tebe! Tady máš pistoli. Takhle se to natahuje, tady se to mačká, tudy to střílí. Tady máš sladkosti. Sněž, co se do tebe vejde. Ničeho se neboj, vím co dělám. Já se vrátím!“

Do jedné ruky jsem mu vrazil intenzivním foukáním ochlazenou pažbu zbraně, druhou ruku mu strčil mezi sladkosti, přidal jeden terminátorsky drsný úsměv a vyskočil ze dveří.

Na konci chodby se ozvalo staccato běžících nohou.

*

Zaměstnání zvláštního agenta je nevděčná práce.

Když se mi v zorném poli objevila skupina po zuby ozbrojených černooděnců, čekal jsem výzvy ke spolupráci, čekal jsem pokusy o komunikaci, čekal jsem prostě normální jednání se zaměstnancem v roli rukojmího. Místo toho zapráskaly výstřely a mně se v ústrety rozlétly myriády poloplášťových střel.

S palnými zbraněmi mám naštěstí od minulé návštěvy USA tolik zkušeností, že by to zahanbilo i tyhle drsné, ke všemu odhodlané mariňáky.

Uhnul jsem první salvě, pochytil do dlaní druhou, skrčil se před třetí.

Pak už jsem běžel.

Padesátimetrová vzdálenost se limitně zkrátila na nulu, za obličejovými štíty se rozlily výrazy nelíčené hrůzy, tělo agenta Smytha se do vojáků pustilo s nadšením zešilivší sněžné frézy.

Všude kolem mě najednou přšla krev, kusy výzbroje, pokroucené části zbraní, zuby, povytrhávané páteře a vnitřní orgány. Odkopával jsem muže proti zdem, třískal jim hlavami o sebe, oháněl se ukořistěnými zbraněmi jako pravěkými kyji. Vypukl chaos jako uprostřed neřízené jaderné reakce, muži se pokoušeli prchnout, výstřely padaly naslepo, já se pohyboval, jako kdyby pro mě gravitace ztratila význam.

U bran pekelných bude zase jednou strašlivý nával.

*

Ten čerstvě zlikvidovaný oddíl musel být jen jakýmsi testem mých schopností. Když jsem vyběhl z krvavé průtrže mračen a vytřel si nejmzácnější tekutinu z očí, nespátřil jsem dalšího nepřítele. Alarm pořád nesnesitelně ječel, nohy mi čvachtaly v hřejivé kaši, ale jinak se nedělo vůbec nic. Žádný další útok, žádní zbytečně obětovaní vojáci.

Což znamená, že nepřítel není žádný blbec.

A že já mám *hrozně* málo času.

Znovu jsem se rozběhl jako o život.

*

Lidské tělo je geniálně zkonstruovaný stroj. Může se dožít desítek tisíc let, je schopno fungovat jen ze vzduchu a slunečního světla, může vzdorovat úžasným teplotám, tlakům a silám.

Když jsem teď začal prokopávat betonové zdi obložené

železnými pláty, když jsem holýma rukama trhal ocel, když jsem se změnil v oživlou zkázu, začal jsem pomalu ale jistě narážet na limity i takto dokonalého výtvoru.

Ve svalech mě strašlivě bolelo, klouby začínaly drhnout, kůže se na několika místech škvařila, krev prýštila.

Přesto jsem neustával v činnosti.

Chodby, cely, místnosti, to vše se pod mými zběsilými pohyby měnilo v sypající se lavinu trosek. Pro prach jsem neviděl, padajícím kusům betonu jsem uhýbal na poslední chvíli, elektrina mým tělem chvílemi proudila jako voda stavidly. Šaty na mě ohořely, vlasy zmizely v nenávratnu, obrovský kus zdi mi rozdrtil pravé chodidlo, na levé ruce jsem přišel o tři prsty.

Přesto jsem se mezi vší tou zkázou pohyboval jako blesk, ničil další vybavení, jen tak mimovolně zabíjel lidi, kteří nestihli uprchnout, prokopával další podlahy, strhával zdi, vybičovával se k větším a větším výkonům.

Komplex široko daleko kolaboval, tuny betonu, skály a oceli padaly, suť se valila jako řeka, prach se mísil s krví.

A kdesi uprostřed toho všeho byla malá cela s mým tělem, blondatým klukem a hromádkou sladkostí.

*

Šklebí se smrt do obličeje mně nebo zvláštnímu agentu Smythovi?

Ví ta smutná bílá dáma, že stačí jediný pohyb mé mysli a ulétnu jí do hlubin, daleko z jejího dosahu?

Nejspíš ano.

Nejspíš se jen přišla podívat na lidskou bytost zahnanou až za samý okraj jejích skutečných, bohem zamýšlených schopností. Nejspíš už dlouho neviděla dokonalý lidský stroj

klečící na kolenou, zvracející krev a bojující s temnými koly vířícími přímo před jejíma očima.

Ať se podívá. Na to, aby mi vadilo nějaké očumování, teď opravdu nemám dost psychických sil.

Klečím na zprohýbaném okraji kovové podlahy a přede mnou se rozprostírá snad sto metrů široká propast. Dívám se na pomalu se usazující prach, myslí unavenou k smrti mi letí odhady hmotností, pevnosti materiálu a další a další technické parametry té obrovské hory, kterou jsem právě na dně strže navýšil. Pokud jsem všechno odhadl správně, pokud jsem dobře zaklínil nosníky, betonové balvany a vůbec všechno, z čeho se ta hromada skládá, tak ocelové zdi mé bývalé cely ten hrozivý tlak udrží. Jestli ne... tak už mě to trápit nebude.

Věřte, že i ve stavu, kdy mi vědomí odplouvá do daleka, nemám z právě provedené akce vůbec dobrý pocit. Dal bych všechno na světě za to, kdyby mě napadl jakýkoli lepší plán, než odříznout Meiku a své vlastní tělo od okolního světa neprostupnou stěnou trosek. Jestli se ta hromada zřítí, tak mi nebude nic platné, že jsem zpřetrhal trubky s nervovým plynem jen pár vteřin před tím, než mohly vychrlit svůj vražedný obsah těm dvěma přímo do plic. Nepomůže mi, že i s veškerou technikou, kterou tenhle komplex disponuje, bude trvat nejmíň hodinu, než by se mým věznitelům podařilo dostat k zavalené cele. Nebude mi to vůbec nic platné, protože skončím jako atomárně tenká placka.

Čímž chci říct, že na kecy a stavy nevolnosti vážně nemám čas.

V rychlosti je moje *spása*.

*

Má duše prolétla prostorem, horou trosek, ocelovou zdí cely a s neslyšným *plop* zapadla zpátky do mého vlastního mozku.

Zalpal jsem po dechu, na smysly mi zaútočila bolest zdevastovaného těla, Meika s pusou od čokolády na mě přes hledí pistole upřel hrůzou vytřeštěné oči.

„To jsem já,“ zaúpěl jsem zdrchaně. „Nemiř na mě, říkal jsem ti, že se nemáš čeho bát.“

Takovou úlevu, jakou jsem spatřil v obličejí toho kluka, jsem neviděl už vážně hrozně dlouho. Meika vyskočil, upustil na zem tabulku čokolády a docela obyčejně se mi vrhl kolem krku.

Takovou sílu, abych ho od sebe dokázal odlepit, teď opravdu nemám.

„No tak, nech toho! Nejseš malé dítě, sakra!“ vrčel jsem, jak se mi nečekaně hladká tvář přitulila k přerostlému strništi a hebké vlasy mě začaly lechtat v nose.

Kluk dělal, jako že mě neslyší.

„Sakra, přestaň! Potřebuju vstát. Co kdybys mi radši pomohl?!“

„Promiň,“ šeptl chlapec a neochotně mě pustil.

Pak jsem vstal.

A tak jednoduché, jak to vypadá napsané, to *opravdu* nebylo.

*

„Tak jo. Roztáhnou křídla. Převtělím se. Snaž se mě položit nějak jemně, OK?“

„OK.“

Povzdechl jsem si nad klukovými roztřesenými rukama, několikrát se zhluboka nadechl, zklidnil nepřijemné točení

hlavy a zase jednou, po hodně dlouhé době, nechal přání stát se skutkem.

Mé perutě se otřely o kovový povrch, Meika pod vlivem změny těžiště zavrával, já se na poslední chvíli naklonil dopředu, odehnal neodbytnou myšlenku, proč jsem si sakra jenom nesedl, a ponořil se do čerstvě zrozené galaxie ve své hlavě.

Je to zvláštní, ale i příslušníky americké armády trénující denně naostro bojová umění vnímá můj smysl jako potenciální oběti násilí.

*

Je hrozná škoda, že se nikdy nedozvím, co prolétlo hlavou zvláštního agenta Smythe, když jsem se z jeho těla stáhl. Jelikož jsem tak učinil na samém okraji zohýbané, potřhané ocelové podlahy, na které jsem stál už jen patami, doufám, že to byla nejdřív smrtelná hrůza z pádu do hlubin a pak konec nějakého nosníku.

Člověk nemůže chtít všechno.

Nadechl jsem se čerstvého vzduchu, usmál se na kolegu v letecké kombinéze tak, až mu zaskočila pravá americká Wrigley's Spearmint, a popadl ho hezky zčerstva pod krkem.

Létat je krásné.

Ječící pilot prorazil střechu hangáru, zarotoval vzduchem a zmizel mi z dohledu.

Čekat na to, až v zimě dopadne zpátky, jsem vážně nechtěl.

Dřív, než stráž u vchodu stačila zareagovat, rozběhl jsem se přímo k nejbližšímu letadlu.

*

„Co to... *Doprdele*, co to děláš?!“ zaječel přeskakujícím hlasem mladý voják, když jsem jediným kopem urazil držák podvěšené rakety a sevřel ji v náruči.

Jeho kolega takovou zvědavostí netrpěl – prostě strhl z ramene pušku a pohlédl mi přes mušku přímo do pravého oka.

Na to, až zmáčkne spoušť, jsem nečekal.

Vlastní žvýkačka se mi mezi zuby rozpadla na dva kousky, mé plíce naakumulovaly tolik vzduchu, až to v okolí vyvolalo podtlak, já sešpulil rty a dvakrát mocně plivl.

Zelené mozky přebarvily hangár do hřejivého odstínu jatek po směně, proražené helmy zarachotily na betonu a ve stěně hangáru přibyly další dvě díry, jak žvýkačky odlétly do širého světa.

Dřív, než těla obou bezmozků dopadla na zem, ušetřil jsem raketě mohutný kopanec.

Hangár prokvetl ohněm.

*

Člověk – myslím i normální člověk – dokáže běžně chodit po žhavém uhlí, když se mu podaří navodit správný stav mysli. Skutečné hranice termoregulačních schopností lidské kůže se tudíž pohybují v takových teplotních intervalech, až byste tomu nevěřili.

Když teď kolem mě vybuchovaly nádrže s leteckým palivem, když se horkem samovolně odpalovaly rakety a zásobníky s granáty, když vzniklým infernem svištěla znehodnocovaná munice a střecha hangáru se začala horkem prohýbat, měl jsem chvílemi intenzivní pocit, že se mi ty hranice právě podařilo experimentální cestou odhalit.

Likvidoval jsem letadla, zabíjel obsluhu, vyhodil jsem do povětří řídicí věž, strhl menší lavinu.

Tenhle bezejmenný komplex v horách je maskovaný jako docela obyčejné vojenské letiště. Jedna poměrně krátká ranvej, jedna už zmíněná, v trosky proměněná věž, dva docela malé hangáry s celkem čtyřmi zastaralými bojovými stíhačkami. Obyčejný plot z drátěného pletiva, dvě americké vlajky.

Změnil jsem to vše v horu žhnoucích trosek, rozházel lidská těla po kraji a vrátil se zpátky do vlastního těla.

Pilot bez znalostí mé cestující duše uprostřed šlehajících plamenů zuhelnatěl dřív, než jsem si hluboko pod zemským povrchem vzpomněl, odkud toho blondatého kluka, v jehož klíně mi spočívá hlava, znám.

*

„Měl bys možná taky něco sníst. Jsi strašně hubený,“ pohladila mě ulepená drobná ruka po tváři dřív, než jsem tomu mohl zabránit.

„Sakra, nech toho!“ vyjel jsem na kluka příšerně *seschlým* hlasem a začal se hrabat na nohy. Je hloupé, že křídla mi při tomhle převtělení nějak zmizela a je ještě horší, že se zase musím uvést do vertikálního stavu a nechat si je narůst, abych mohl přeskočit do dalšího těla.

Ignoroval jsem Meikův ublížený pohled, usadil se do tureckého sedu, zakázal si myslet na děsivě bolavou páteř a znovu roztáhl perutě.

„Drž mě v sedu,“ houkl jsem ještě, než má duše prolétla éterem.

*

Ten alarm začíná být opravdu otravný.

Vypadl jsem ze zběsilého rytmu, zapotácel se jako opilý námořník na suché zemi, do obličeje se mi upřely podezřívavé pohledy kolegů ve zbrani.

Stojím v jakýchsi šatnách, všude kolem mě na sebe mladí, velmi nakrátko ostříhaní svalovci házejí kilogramy výstroje a u východu z ubikací zběsile řve jakýsi seržant: „*Mův, mův, mův, mův, mův!!*“

Když *mův*, tak *mův*.

Závěr útočné pušky zarachotil, v obličejích okolo se pomalíčku začalo rodit zděšení, já na svém vypůjčeném obličejích nahodil škleb vpravdě d'ábelský.

Pak už jsem střílel.

V rychlosti, jakou se dokážu pohybovat, je holou zbytečností mačkat spoušť pokaždé, když chci vystřelit. Přehodil jsem volič na dávku, zapasoval pažbu do ramene a rozběhl se. Záblesky z hlavně vykreslovaly na zdech ostré stíny, kulky svištěly vzduchem, do rachotu mé palby se mísilo nechutné čvachtání, jak se olovo střetávalo s vyholenými lebkami.

Neminul jsem ani jednu.

Neminul?

Zbytečná skromnost.

Zásobník útočné pušky obsahuje přesně třicet nábojů. Střelíte-li dávkou, prolétne vám veškeré střelivo hlavní během necelých dvou vteřin. O míření se nedá mluvit ani v případě, že stojíte pevně zapření a veškerou pozornost věnujete vyrovnávání zdvihu zbraně.

Já se teď během těch dvou vteřin desetkrát odrazil od zdi, pětkrát protočil na patě a jednou štrejchl podrážkami moderních vojenských bot i o strop. Přesto si každá z vystřelených kulek našla svůj cíl přesně mezi očima jednotlivých vojáků, z nichž většina se ani nestačila leknout.

Dopadl jsem nohama na zem, zabrzdil prudkým smykem a zarazil do pušky nový zásobník.

Bezmozkoidní těla se skácela hned vzápětí.

*

Tyhlety jednotlivé šatny jsou sice vybavené tlustými zdmi, ale zvukotěsné bohužel nejsou. Než jsem vyběhl ze dveří, po nichž se v duchu *mův-mův-mův* plazil k zemi seržantův rozstříknutý mozek, stačilo dalším vojákům dojít, že se něco děje.

Následující přestřelka tak přestala být ryze jednostrannou.

*

Kde jsou ty doby, kdy jsem nebyl schopen ze své vlastní pistole zasáhnout na pětadvacet metrů desítku?

Teď jsem v každé ruce svíral jednu pušku, hlavně rudě zářily, v krvavých vlnkách se houpaly vystřílené nábojnice, ve vzduchu byl cítit pach korditu, lidského strachu, krve, obsahu vnitřností a spousty dalšího. Já měl ještě navíc dojem, jako bych cítil ještě něco, ale tu zoufale nestíhající zpocenou Smrtku jsem si asi opravdu jenom představoval.

*

Máte-li schopnost vysílat svou duši na libovolné místo v dosahu mnoha kilometrů, je nějaké pobíhání v jednom těle holou zbytečností.

Když vašemu vlastnímu tělu hrozí totální fyzické zhroucení, tak už ne.

Vyhubil jsem osazenstvo ubikací, odhodil obě útočné puš-

ky, vylil z bot půllitr krve, vyčesal si z vlasů pár úlomků cizí lebky a zase vyrazil.

Kde tady mají oddělení s maximálně omezeným vstupem si z Meikovy telepatické sondy ještě pamatují.

*

Smrt mě opravdu nebude mít ráda.

Vymotal jsem se z bludiště vojenského sektoru, našel široké betonové schodiště a vydal se dolů. Jekot alarmu přeskočil o dvě oktávy, stal se naléhavějším a jaksi zoufalejším. Když jsem čirou náhodou vrazil do dvacetičlenné skupiny prchajících civilistů, napadlo mě, jestli vrchní velení komplexu konečně nepochopilo, že bojovat se mnou je vyložená sebevražda a raději nenařídilo evakuaci.

Bud' jak bud', těm dvaceti převálcovaným mrtvolám už to může být jedno.

*

Tu evakuaci už můžu brát jako hotovou věc.

V laboratorním křídle to vře, lidé prchají, přístroje utichají, masivní dveře se hermeticky uzavírají. Mám z toho pocit, jako by někdo nechtěl, abych se dostal tam, kam mám namířeno, ale to je mi jedno. Hydraulika ovládající vrata je buď slabší nebo pomalejší než já.

*

Konečně.

Táhne se za mnou nepřehlédnutelná rudá stopa, vědomí zuřivě ubíhajícího času mě pohání k většímu spěchu, hlavou

se mi honí neodbytné myšlenky na to, že by americká vláda mohla k mé likvidaci použít klidně i atomový autodestrukční systém.

Přes to všechno se ošklivě usmívám, jak moje oči bloudí po obrovském skladišti, jehož dva metry tlustá vrata mi právě zaklapla jen pár milimetrů za zadkem.

Vím, co všechno tady můžu najít. Kdybych měl čas a chuť, mohl bych prodejem jakékoli položky ze stovek tisíců pečlivě označených krabic zbohatnout víc než Bill Gates za dosavní kariéru. Jsou tady procesory založené na mimozemských technologiích, jsou tu funkční prototypy nanosond, jsou zde zbraně, vedle kterých vypadá výzbroj startrekovské hvězdné flotily jako pazourková sekera vedle raketometu.

Natolik dobrou paměť, abych si teď dokázal vzpomenout, co přesně se kde nachází, bohužel nemám.

A kdo nemá v hlavě, musí mít v nohách.

*

Z utichlého alarmu se do mě dává nervozita, svítím si malou příruční baterkou na ruční pohon a bojuju s pocitem, jako by odsud někdo začal odsávat vzduch. Ne snad, že by mě mohlo vzduchoprázdno na místě zabít, ale z posledního nadechnutí víc než půl hodiny taky nevydržím.

Jinak je všude kolem neproniknutelná tma, rudá kontrolka kamery je mrtvá jako všechno ostatní, já se doslova brodím mezi desítkami a stovkami nerozbitných, kódovým zámekem vybavených krabic, které jsem už otevřel, prohledal a odhodil.

Vím, že to tady někde je. Úžasná ostrost vzpomínek, které mi Meika vražednou rychlostí nalil do hlavy, sice vzala dávno za své, ale hrubé obrisy cizích dojmů, myšlenek

a vizuálních vjemů v hlavě pořád ještě mám. Pitomé je, že se mi absolutně nedaří kluka kontaktovat a požádat ho o vzdálenou navigaci. Netuším, jestli se telepatie vůbec dá provozovat takhle – s telepatem jen na jedné straně. Pokud ano, je problém zkrátka někde jinde – buď jsem jednoduše mimo dosah, nebo Meika zase omdlel vyčerpáním. Buď jak buď, tenhle rozlehlý bordel budu muset zkrátka zvládnout sám.

Nezabývám se prohlížením nejmenších pikslíčků. Mám docela jasnou představu, jak je to velké, co to váží a v jakém zhruba oddělení to je. Přesto to nemůžu najít.

A ještě mě něco lechtá na pravém uchu.

*

Ohnal jsem se po tom čemsi rukou a otevřel dalších pět beden. Z té neuvěřitelné smůly při pátrání se do mě začíná dávat frustrace a to lechtání mě pomalu ale jistě přivádí k šílenství. Co to sakra vůbec je?

Když jsem další zašimrání pocítil přímo na ušním bubínku, už jsem to s nervy nevydržel.

Otočil jsem se na patě takovou rychlostí, až mi odstředivá síla urvala knoflík u kalhot a upřel přímo před sebe ostrý modrobílý paprsek světla. Napůl jsem čekal, že uvidím malého dotěrného pavoučka houpajícího se na dlouhatánském vlákně pavučiny, představoval jsem si miniaturní hejno dotěrných komárů, předpokládal jsem zkrátka nějaký obtížný hmyz.

Že se přímo přede mnou bude vznášet cosi nehmotného, řídkého, vytvořeného jen poletujícími prachovými zrny, jsem vážně nečekal.

Než jsem jen stačil pomyslet na to, že prach rozeženu, získal Brownův pohyb nečekaný řád, oblak se zformoval a mně

do tváře pohlédla dvojice průhledných očí odhadem asi třicetiletého muže. Rty rámované nehmotným plnovousem se pohnuly, dlouhé vlasy zaválaly jako v mírném letním vánku.

„Spěchej. Tvé tělo je v ohrožení. A to, co hledáš, je tam.“

Kdybych neuměl zaostřit lidské smysly nad hranice uvěřitelnosti, nikdy bych ten jemný, šeptavý hlas nezaslechl. Znělo to, jako když se o sebe třou zrnka prachu, bylo to jako šepot muže stojícího na druhém konci světa. Než jsem stihl cokoli odpovědět, zformovala se ve vířícím prachu mužova ramena a pravá paže. Dlouhý rovný prst ukázal kamsi přes mé rameno, prach tvořící cizincovu tvář se přelil do naléhavého výrazu.

Vrhl jsem pohled v naznačeném směru a prach za mnou znovu zašeptal: „Třetí shora, druhá zleva. *Spěchej!*“

„Kdo jsi?“ otočil jsem hlavu zpátky k neznámému.

Pohled na prach usazující se na podlaze mi byl jedinou odpovědí.

*

Tak natvrdlý, abych koukal na zuby darovanému koni, opravdu nebývám.

Hodil jsem všechny otázky za hlavu a rozběhl se přímo k označené krabici.

Číslicový zámek zarachotil na podlaze, kovové víko se zkroutilo, kolem chvíli pršely polystyrenové granule. Paprsek světla, kterou jsem držel v zubech, tancoval sem a tam a odrážel se od podivných trubíc, kovových ploch, tvrdého plastu, výstupků... spouště.

Sevřel jsem monstrózní věc v rukou, krabice hlasitě zarachotila na podlaze.

S tím drsnáckým úšklebkem na tváři a skoro dva metry

dlouhou futuristicky vyhlížející puškou jsem musel v naprosté tmě vypadat jako terminátor na druhou.

*

Ačkoli Meika dokázal proniknout do hlav vědců, kteří se podíleli na stvoření tohoto vynálezu zkázy a já tudíž mám v mozku veškeré dostupné informace, na jejichž pochopení bych potřeboval nejmíň tři doktoráty a aspoň jeden profesorský titul.

Nevadí.

K tomu, aby člověk dokázal zmáčknout spoušť, se většinou nevyžaduje ani učňák.

Namířil jsem masivní hlaveň připomínající křížence mikrovláknového emitoru s železničním tunelem na trezorové dveře, zapřel zbraň do ramene a zlehka stiskl spoušť.

Tenhle projekt je zařazen do kategorie „těsně před dokončením“. Znamená to, že věc je v podstatě funkční – jen je třeba doladit pár detailů.

Když mě teď do ramene bacilo Thorovo kladivo, když jsem v kotrmelcích pozpátku prolétl dvěma regály, když mi z uší vytryskla krev a když jsem se temenem zaryl do ocelového obložení zdi, rázem jsem pochopil, co je tím v tomto konkrétním případě myšleno. Chytit tuhle antigravitačně-magneticko-impulsní pušku do ruky obyčejný voják, seškrábávali by ho ze zdi nejmíň týden.

I já s tím měl docela problémy.

*

V oceli zůstal po mém těle realisticky vyvedený obtisk. Šaty mi na pár místech trochu zuhelnatěly, v levém lokti mi

nehezky skřípe a lebku mám snad dokonce naprasklou. Přes to všechno se šklebím jako blázen, kamarádsky poplácávám pušku po hlavni a uctivě si měřím žhnuoucí díru ve vratech. Mohutný výboj trojkombinace energií nejenže vytvořil v nejkvalitnější oceli vyztužené materiály kosmického věku čtyřmetrovou díru s lehkostí laseru procházejícího dobře roztíratelným rostlinným máslem, nejenže probil následující zeď, ale ještě anihiloval vybavení nespočtu místností v dráze výstřelu a zastavil se nejspíš až někde v hlubinách Skalistých hor.

Hrozně moc jsem si chtěl vyzkoušet, co by dokázala taková palba dávkou, ale zdravý rozum a vzpomínku na prachový přízrak jsem si nemohl dovolit ignorovat.

Rozběhl jsem se už tradičně jako o život.

*

Dvacetimetrová brzdňá dráha, přesně vypočítaný skok do propasti, šterk odletující od dávno zničených bot, zaražení pažby monstrózní pušky do sypké země, vyslání duše skrz sut'.

Opravdu za pět minut dvanáct.

*

„Dobrá práce!“ zachraptěl jsem vlastními hlasivkami do vyděšeného obličej. Sice vůbec netuším, proč si kluk dal tu práci a vsugeroval mi varování v podobě halucinace prašného přízraku, ale to teď není důležité. Jestli mě to bude trápit, můžu se ho zeptat ve chvíli, až se nám nad hlavami nebude krabatit strop, až se stěny kolem nebudou boulet jako břicha těhotných žen a až naše ušní bubínky nebude mučit skřípání drcené oceli.

„Za chvíli nás odsud dostanu,“ mrkl jsem na Meiku a vrhl se myslí zpátky, odkud jsem přišel.

*

Ten chlap, jehož tělo jsem obýval naposledy, se nestačil během mé krátké absence sebrat ani natolik, aby vzal do zaječích. Klečel na sypké betonové drti, potřásal hlavou, snažil se zastavit krvácení z nosu a povrzával u toho lebkou.

Když jsem se mu uhnízdil v hlavě, tak už ne.

Nejrychlejším způsobem, jak uklidit jakoukoli horu materiálu, je antigravitačně-magneticko-impulsní výboj. Jelikož na světě neexistuje životní forma, která by dokázala zásahu z něčeho takového odolat, musel jsem pušku uklidit do bezpečí a pustit se do díla hezky postaru – holýma rukama.

Urval jsem si rukávy, mocně plivl do dlaní a zapřel se nohama pevně do země.

Mé paže se změnily ve vířící beztvary, všude kolem přšel beton, k mozku se mi pořád zoufaleji a zoufaleji přimykala telepatická sonda a já si připadal jako norník na olympiádě.

Kopal jsem, hloubil jsem, odhazoval jsem. Zase jednou takovou rychlostí, až se mi začaly tavit klouby.

*

Jednou z nejlepších metod zvýšení pracovního nasazení je vhodná motivace. Když mi teď Meika do hlavy promítal borťící se kov, šířící se praskliny a zvolna se snášející betonový prach, dohánělo mě to k takovým výkonům, o jakých jsem doteď ani netušil, že by jich mohlo být lidské tělo schopno. Pravda, zaplatil jsem za to jistou daň – když se přede mnou konečně objevily hrozivou silou pokroucené dveře, už jsem

neměl dostatečně kompletní ruce k tomu, abych je dokázal otevřít.

Nevadí.

Těl v dosahu by mělo být ještě dost.

*

Skočil jsem zpátky do své hlavy, sotva stihl zaznamenat vyhublé drobné tělo tisknoucí se ke mně hrůzou a už jsem zase letěl skrz patra a podlaží.

Evakuace takového rozsahu, jakou jsem svými činy vyvolal já, v tomto komplexu nastala evidentně poprvé – když jsem se coby mohutný břichatý chlap v bílém plášti rozběhl směrem k propasti, vyvolalo to v zástupech vědců docela chuť mě následovat.

Nebýt řvaní vojenského personálu a mých ultrarychlých nohou, nevím, nevím, jak by to dopadlo.

*

Tělo dobře zásobené tukem je z hlediska používání v nadlimitních otáčkách úplně ze všeho nejlepší. V explozích energie je možné sádlo nárazově pálit a ždímat tak z těla ještě větší výkony, než jak to dělám normálně.

Prolétl jsem komplexem téměř v nulovém čase, urval už dávno netěsnící dveře a vpadl do hroučící se cely.

Právě včas.

Meika se ochranně krčil nad mým tělem, strop mu visel pět milimetrů nad hlavou, dvě ze tří stěn vzdaly marný boj a docela obyčejně se rozlomily, kdežto ta zbývající teď předváděla únavu materiálu ve zrychleně puštěném záznamu – strop klesal přímo před očima.

Napodobil jsem bájného Atlasa, nechal strop i s tunami železobetonu spočinout na svých lopatkách a upřímně zadoufal, že ten hubený kluk v sobě najde dost síly, aby protáhl mou opuštěnou tělesnou schránku zkrouceným dveřním otvorem dřív, než se stane neštěstí.

Našel.

Sledoval jsem, jak mu bosé nohy podkluzují na hladké podlaze, díval se na vlastní tělo usilovně tažené ke spáse, chmurně jsem upíral pohled na svá vypůjčená kolena pomalu se přibližující k zemi. Podrážky kvalitních bot se mi roztekly do stran jako černý pudink, další stěna s ohlušujícím prasknutím povolila a Meika klopýtl a málem se natáhl jak široký tak dlouhý. Měl jsem v tu chvíli tisíc chutí zavřít oči, ale na druhou stranu mi hlavou táhla myšlenka, že bych si měl užít pohledu na svět, dokud to jde.

Pak – snad po mnoha desetiletích – kluk konečně naposledy zabral, mé vlastní nohy opustily kovovou podlahu a já vydechl úlevou. To už jsem nesl celou váhu navršené hory jen na páteři, po čele mi stékaly řeky potu a vazivo v koleně začalo i přes mé intenzivní soustředění na metabolické procesy povolovat.

Dal jsem těm dvěma ještě půl metru bezpečnostní rezervy, v desetíně sekundy spálil naprostou většinu mužova tuku a naakumuloval tak ve svalech děsivou energii. Zmučená kolena zapružila, svaly se napjaly...

A já z cely zmizel rychleji, než si gravitace stihla všimnout, že už jí nic nebrání v práci.

*

„To bylo o fous, co?“ ušklíbl jsem se povzbudivě na Meiku, jehož – spolu s mým tělem – odfoukla tlaková vlna vyvo-

laná konečně dopadnuvším stropem o půl druhého metru dál. Kluk měl oči přes půl obličeje, křečovitě svíral mé tělo v podpaží a brada se mu z prožitého nervového vypětí třásla tak, až mu to rozostřovalo rysy.

„Klídek, teď už to půjde samo,“ poplácal jsem ho docela neobratně po rameni a rozhlédl se, kam jsem si to vlastně odložil pušku.

Támhle ne, tam taky ne...

Tady je!

Tlaková vlna ji napůl pohřbila pod jemnou sutí, ale zbrani by se musely stát horší věci, aby přestala fungovat. Když něco vyvolává takové zpětné rázy, tak to koneckonců taky musí něco vydržet.

Vyklepal jsem z podivné hlavně pár kamínků, vysypal z větracích otvorů jemný štěrk, cípem košile přešel pár ploch.

Pak jsem si pušku založil do ramene, přimhouřil oko a...

Málem vystřelil.

Když mi hlavou prolétla představa, co by zvuková vlna udělala s těmi dvěma po mém boku, vyrašil mi na vypůjčeném čele ledový pot. Najednou se mi klepaly ruce a prst jsem ze spouště sundával s takovou nervozitou, jako bych právě skládal praktickou část pyrotechnické maturity.

„Zacpi si uši a ničeho se neboj,“ instruoval jsem ještě trochu rozklepaným hlasem chlapce, zadoufal, že zvukové vlny nebudou zase tak šílené, aby to ublížilo *mým* bezmocným bubínkům, a rozběhl jsem se přes horu sesedlé suti.

*

Tak jo.

Opřít pažbu pevně do ramene, odpružit kolena, namířit, lehce tisknout spoušť.

Zbraň zařvala jako tyranosaurus nakopnutý do varlat, okolí na okamžik zpurpurovělo, prostorem se prohnala fialovorudá koule čiročiré energie.

Mě zpětný ráz zarazil po kolena do suti, žebra mi lehce napraskla, ruce tak nějak ztratily cit.

V té chvíli jsem to nevnímal.

Výstřel v jediném okamžiku prolétl stropem, prorazil si cestu nespočty metrů betonu a oceli a vylétl masivní skalní stěnou.

Venku je pořád ještě denní světlo, na nebi ani mráček a na seznam svých obětí si můžu připsat i polovinu hejna nějakých neznámých ptáků.

Když mi opečená čtvrtka jednoho z nich dopadla k nohám, dal se do mě z vůně pečené drůbeže docela hlad.

*

Nezabím rád.

Přiznávám, že občas, ve chvílích spravedlivého hněvu, je docela zábavné být tím, kdo konečně oplácí nespravedlnost světa.

Když jsem teď z futuristického kanónu páčil ke stále děravějšímu stropu jednu ránu za druhou, nedělalo se mi z představy tolika mrtvol vůbec dobře. Bohužel je mi vlastní bezpečí o něco milejší než životy zdejších zaměstnanců a tak pálím naprázdno, prostřeluji celý komplex skrz naskrz a počítám s tím, že takováhle palba natropí mezi evakovaným obyvatelstvem takové škody a zmatek, že nezbude nikdo, kdo by mi při útěku mohl překážet.

Jistě – jak jsem předtím pobíhal sem a tam, snažil jsem se vymyslet lepší, humánnější způsob. Hlavou mi letěly představy desítek postupně vypůjčených těl, narychlo zaba-

rikádovaných kanceláří, přeplněných cel, skladů změněných v dočasná vězení. Jistě, mohl bych zahrnat veškerý personál do provizorního vězení a teprve pak se pustit do úprku. Jenže něco takového by jednak zabralo strašně moc času a druhak mám neodbytný pocit, že moje vlastní mysl by z tolika nutných převtělení nebyla zrovna nadšena. Ač jsem si v roli spasitele světa vypěstoval docela železnou vůli a únavu si kolikrát nepřipouštím celé týdny, nemyslím, že by takový přístup byl teď to pravé ořechové. Odhadem několik týdnů jsem se nemohl pohnout, dostával jsem jen tu nejnnutnější výživu, hrozně mě bolí všechny svaly a nejspíš mám pořád docela vysokou teplotu. Kdybych takhle přepínané tělo nadměrně zaměstnal ještě po metafyzické stránce, mohl by tu Meika taky zůstat s docela obyčejnou mrtvolou.

Takže tahle zuřivá palba měnicí nejtajnější americký vojensko-vědecký komplex v naddimenzovaný model ementálu, je nejspíš to nejlepší, co můžu dělat.

A nakonec proč vlastně ne – když vláda Spojených států uvidí, co to znamená začínat si s Iustem, tak to celému světu jenom prospěje.

*

Tak jo.

Tohle už vážně stačí.

Z pušky se kouří v místech, kde to nejspíš projektanti vůbec nezamýšleli, mé nevlastní tělo se začíná docela obyčejně rozpadat a všude kolem je tolik denního světla, až z toho na mě jde strach. Nespočtem výstřelů jsem změnil komplex v cedník, okolní teplota rapidně stoupla a mám pocit, že až se vrátím do svého těla, budu ve svém okolí cítit nezvykle málo hřejivě lokalizačních bodů.

Tedy ne, že by se mi chtělo zpátky do vlastní hlavy, ale tenhle vypůjčený tlust'och je bohužel neschopen jediného kroku, ruce se mu přiškvařily k tělu zbraně, z uší mu teče krev, vidění se rozmazává a podivně roztahuje do stran. Mám intenzivní pocit, jako by mi na pravé ucho dýchala významně se tvářící smrt a jak jsem se posledních pár výstřelů dokázal udržet na nohou, to vážně netuším. Tím vším chci říct, že i když se mi do toho vůbec nechce, tak tady už prostě zůstat nemůžu. A že až odtud zmizím, nějak mi dojdou vhodná těla.

No, co se dá dělat.

Povzdechl jsem si, na rtech mi zabublala hustá krev obohacená drobnými kousky plic, má duše prosvištěla prostorem.

Vrátit se opravdu nebylo nic moc.

Uši mě intenzivně bolí, oči pálí jako po několikadenním nepřetržitém zírání do monitoru, mám žízeň, že bych brečel a na mém čele by se dalo usmažit vajíčko.

Kromě toho se ke mně lepí hubený kluk s pusou umazanou od čokolády.

Hm... co jsem to říkal o těch došlých tělech?

*

„Tak jo,“ vrhl jsem na kluka falešný úsměv. „Myslím, že už jsem tady pobyl dost dlouho. Měl bys něco proti tomu, kdybych si na chvíli půjčil tvoje tělo a donesl to svoje k východu?“

„Moje tělo?“ vykulil na mě chlapec oči a já měl na chvíli pocit, jako by se mu po bledých lících začal rozlévat ruměnec. Pak evidentně pochopil smysl mé otázky a oči se mu rozšířily ještě víc.

„Neboj. Nebolí to a není to nebezpečné. Nehodlám prováďet nic hrozného, jenom zkrátka potřebuju někoho, kdo by mě samotného uzvedl. Tak co? Můžu?“

Meika se na mě díval dílem nedůvěřivě, dílem vyplašeně a dílem zvědavě a já si v duchu kladl otázku, proč se ho sakra vůbec na něco vyptávám. Stačí přece jeden pohled do očí a jsem tam.

„Jo. Jasně. Můžeš. Jenom mě to nenapadlo. Jasně, že můžeš!“ skočil mi kluk do proudu uvažování.

„Fajn,“ obšťastnil jsem ho ještě jedním úsměvem a soustředěně se zadíval do těch hlubokých modrých kukadel.

Má duše zasvištěla prostorem.

*

Jedna z nejkrásnějších věcí na životě jsou nové a nečekané zážitky, které přicházejí s každým novým dnem.

Když se mi teď mysl obrátila naruby, když jsem se odrazil od neprostupné modří Meikových očí, když jsem sám sebou práskl o zadní stěnu své vlastní lebky, když mi žaludek vystoupal do krku, svět se roztočil jako zešílejší centrifuga a když mi najednou bylo tak zle, jako ještě nikdy v životě, byl bych autora předchozí věty proklel až do sedmého kolene, pokud bych zrovna nemusel napínat veškerou vůli k tomu, abych tenhle nový a nečekaný zážitek vůbec přežil.

„Co je s tebou? Co je? Co je? No tak! Neumírej! Prosím! Já jsem to nevěděl, nevěděl jsem to! Prosím, já nechtěl! Prosím!“ kňučel nade mnou Meika, jeho prsty mě hladily po tváři, slzy pleskaly o čelo.

Takové zásoby životních sil, abych mu dokázal dát najevo, že nesnáším, když se na mě sahá, jsem opravdu neměl.

*

Neumřel jsem.

Ačkoliv mám za sebou přebudování celého světa v lepší a spravedlivější místo, ačkoliv se mi už napůl podařil útek z tohoto nedobytného místa, ačkoliv jsem vlastní vůlí dokázal věci, které se nepovedly žádnému jinému člověku v historii, nikdy jsem ve skutečnosti nebyl na nic tak pyšný jako na to, když jsem teď dokázal nevrlým pohybem hlavy dát najevo, že žiju.

To, že se mi Meika zase jednou vděčně rozplácl o hrud', už mě pravda tak nepotěšilo.

*

„Pom... pomoz. Mi vstát,“ vypravil jsem ze sebe možná po půlhodině, možná po mnohem delší době. Modrá obloha zářící tisíce metrů nad námi začala získávat mírně našedlý odstín a má ústa po dlouhé, předlouhé době konečně zase ochutnala vodu. Ano. Mluvit už opravdu bolí tak, že mi do úst stékají vlastní slzy.

Meika mě začal podpírat a přizvedávat, já dvakrát málem omdlel, ale nakonec se nám oběma podařilo docílit toho, že jsem se z lehu dostal. Kluk u toho pořád cosi blábolil takovou rychlostí, že jsem mu absolutně nerozuměl.

„No... chrrrr... tak!“ nevydržel jsem nakonec. „O čem to... mluvíš?“

„Neřekl jsem ti, že jsem špatný! Málem jsi umřel proto, že jsem šmejd!“

„Co?“

„Nikdy mě nedokázali zhypnotizovat, nemohli mi vyfotit mozek! Jsem zrůda. Měl jsem ti to říct! Teď jsi kvůli tomu málem umřel! Promiň, promiň, promiň!“

Možná jsem svým posláním dost citově okoral, ale pohled na třesoucí se záda zoufale vzlykajícího kluka mě nehez-

ky bodl až kdesi hluboko u srdce. S nadlidským vypětím všech sil jsem ho zase neobratně objal kolem ramen a děšivě záhrobním hlasem mu důrazně vysvětlil, že tenhle vývoj událostí bych nečekal, ani kdybych informace o zvláštnostech jeho mozku dostal na stříbrném podnosu.

Meika se přesto uklidnil až poté, kdy jsem mu do ucha dvakrát chrčivě zopakoval, že *já* ho za zrůdu rozhodně nepovažuju.

Uf. Jestli se ještě někdy uvidím s Tomášem a jestli zase přijde řeč na nevýhody vedení společenského života, tak mu tohleto vmetu přímo do tváře. Chovat se mile a citlivě k lidem, jejichž náklonnost ani omylem neopětuju, jsem vždycky považoval za jednu z nejtěžších a nejnepříjemnějších věcí na světě. Vstoupí-li ještě do hry například vděčnost za záchranu života, je to jen o to horší.

*

Fajn.

Křídla mi zplihle visí na zádech, Meika mě podpírá jako interaktivní opěradlo, má mysl chvílemi kolabuje a chvílemi bloudí v dálkách lokalizační galaxie.

Těch lidí jsem v podstatě náhodnou palbou zlikvidoval opravdu požehnaně – cítím ve své hlavě podivnou dutinu zaplněnou jen tu a tam planoucími body. Támhle přežila celá skupinka, támhle bod zničehonic dohasl.

Nevadí. Hlavně, že přežil aspoň někdo.

Vyslat svou duši na dalekou pouť bylo tentokrát ještě o mnoho těžší než kdy jindy. Ač jsem si byl poměrně jistý, že Meikovo vysvětlení předchozího téměř smrtícího nezdaru je správné, pořád ve mně hlodal malý červíček pochyb. Co když to nemělo s podivným mozkiem telepata nic společné-

ho? Co když už prostě nemám dost sil na metafyzické kejkle a má duše z toho důvodu nedokázala potlačit právoplatného obyvatele cizího těla? Co když mě další pokus docela normálně zabije?

Jako bych snad měl na vybranou.

Povzdechl jsem si, chvíli počkal, až se točení unavené hlavy uklidní na snesitelnou míru a pak zase jednou pohlédl přímo skrz jeden z horkých bodů.

Než jsem se vrhl myslí kupředu, prolétla mi hlavou myšlenka, že jestli tady teď umřu, budu mít aspoň někoho, kdo nad mým hrobem uroní pár slz.

Ale to už jsem letěl.

*

Kristepane!

Z hloubky propasti to vypadalo úplně jinak. Dlouhé přímé tunely s očazenými stěnami, náhledy do rozžhavených kanceláří, modrá obloha na konci.

Zblízka je to úplně něco jiného.

Zhmotnil jsem se v těle jakési dlouhovlasé ženské v sukni a lodičkách, nasál všemi smysly okolní svět a zaječel bolestí.

Můj výstřel prošel chodbou odhadem deset metrů od místa, kde se slečna v tu chvíli nacházela. I tato vzdálenost přesto stačila, aby se podlaha pod jejíma nohama na chvíli rozpálila doruda, aby teplo v mžiku prošlo tenkými podrážkami střevíců a proměnilo jí kdysi jistě hezké nožky v prudce opečený biftek. Kdyby bolestí zešilivší slečna nevyskočila mnoho metrů do vzduchu, kdyby v agonii neuběhla odhadem dalších padesát metrů a kdyby se v bezvědomí nesložila až potom, už by ji můj podivný smysl k přeživším počítat nemohl.

Takhle jsem se vyhrabal na rozbitá kolena, kriticky prohlédl rozsah zranění, na chvilku zavřel oči a vyvolal v těle hojivé procesy, které lidská věda nejspíš objeví až za pár tisíc let.

Podkožní tuk, se kterým musela žena v rámci zdravého života jistě dnes a denně svádět lýtý boj, se proměnil v energii, buňky se začaly množit jako šílené, poškozené tkáně se oddělovaly od svého okolí a na žárem zkrabacené lino- leum dopadal jeden kousek připečeného masa za druhým. Potlačovat jakékoli vjemy včetně bolesti umím na jedničku, ale přesto jsem se během téhle poměrně drastické léčebné kúry musel kousat do namalovaných rtíků. Milionkrát zrych- lené dělení buněk dokáže bolet tak, že se o tom nějaké rako- vině ani nesní.

*

Podle ženiných vkusných malých náramkových hodinek to trvalo přesně pět minut a čtrnáct vteřin. Zhubl jsem sice o pět kilo, potom promočené oblečení na mně nehezky čvachtá, ale nožky mám zase tak zdravé, jak to jenom jde.

Však je na cestu skrz celý komplex budu potřebovat.

*

Seskákat jednou z nejkolmějších děr až k Meikovi a svému tělu nebyl samozřejmě žádný problém. Chvillemi jsem sice skoky poněkud přeháněl, takže slečně docela lupalo v kole- nou, ale netrvalo dlouho a bez újmy na zdraví jsem se zabořil až po půlky stehen do jedné z nejhlubších závějí betonového prachu.

„Na,“ vrazil jsem klukovi do rukou dvoulitrovou láhev horké Coca-coly, kterou jsem objevil cestou v jedné z oho-

řelých kanceláří. Lednička sice z jedné strany připomínala natavený ocelový ingot a stále ještě plápolající oheň v okolí taky nepůsobil moc příjemně na pohled, ale dveře kupodivu nekladly nijak velký odpor a potraviny uvnitř taky nějakým zázrakem ještě nestačily úplně podlehnout zkáze.

„Hlavně to neotvírej dřív, než to vystydne,“ dodal jsem ještě pro jistotu.

Potom už jsem měl na starosti důležitější věci – například to, jak připevnit své vlastní tělo k tomuhle novému tak, abych sám sobě někde neupadl.

Jo. Z lingvistického hlediska je takové převtělování opravdu čirým zlem.

*

Jestli tahle slečna přežije naši cestu vzhůru, nejspíš mě nebude mít vůbec ráda. Zvážil jsem průzkumnou cestu do komplexu i pár dalších možností, ale nakonec jsem jako nejschůdnější cestu zvolil použití dostupných prostředků.

Což konkrétně znamená, že na sobě momentálně nemám ani nitku, že slečnin kostýmek i spodní prádlo skončily transformované v pevné upínací popruhy a že mé vlastní tělo spočívá na nahých zádech, pevně připoutané různobarevnými cáry látky.

Meika se na mě kupodivu dívá podivně dospěle, jako by už hezkých nahých žen viděl spousty.

*

Může kletba zabít?

Nikdy jsem v prokletí a podobné nesmysly nevěřil, ale teď se tou myšlenkou začínám docela vážně zaobírat.

Dno uměle vytvořené strže jsme opustili před půl hodinou nebo před stoletím. Záleží na tom, jak se k tomu postavíte. Komplex všude kolem nás se rozpadá, z dálky znějí zvuky hroučících se podlaží, ve vzduchu je chvílemi cítit tak hustý kouř, že Meika drásavě kašle a já se bojím o vlastní plíce, přeživšími zdmi se občas rychlostí blesku šíří nové a nové praskliny a my tím infernem bloudíme ve snaze dostat se na povrch.

Jak už jsem řekl, ty kletby mi dělají docela starost.

Kdybych já vůl nepropadl vražednému běsnění, kdybych ve snaze zlikvidovat veškerý možný odpor neproměnil devadesát procent celé základny ve žhavé páry, popel a kouř, kdybych u toho střílení trochu víc přemýšlel, nemuseli bychom se teď prodírat tímhle bludištěm, nemuseli bychom mít strach, že se to celé sesype jako domeček z karet, nemuseli bychom se bát toho, že jednou otevřu dveře, za kterými bude čekat žhavá ohnivá pěst připravená ugrilovat nám maso na vlastních kostech.

Jsem pitomec, debil, hovado a trotl.

Meika se už dvakrát musel vydatně vyzvracet, když jediná cesta vzhůru vedla skrz místnost plnou upečených lidí, já si jednou málem zvrtil kotník v mrtvole zatavené do podlahy a oba jsme si už asi stotisíckrát mysleli, že výš se prostě nedostaneme.

V takových chvílích je jediná možná cesta odvázat své vlastní tělo ze zad, využít mé energetické fondy, zdolat nezdolatelnou překážku mocným skokem a pak teprve dopravit nahoru mou tělesnou schránku a Meiku.

Kdybych nebyl z tohohle průchodu peklem tak vytočený doběla, nejspíš bych se musel sám sobě trochu omluvit – všechno je prostě otázkou kompromisů. Ve chvíli, kdy jsem se pustil do střílení, jsem prostě pozapomněl na to, že s vlast-

ním tělem na hřbetě nebudu moci provádět mnohametrové skoky, protože setrvačné síly by mi mohly nenapravitelně hnout páteří, a dal jsem důraz radši na to, abych stoprocentně zlikvidoval jakýkoli možný odpor.

Zatracené pitomé omezené tělo!

Kdybych sám v sobě měl stejné regenerační schopnosti jako v komkoli jiném, nemusel bych teď podstupovat tohle stěhovácké martyrium.

Ano. Člověk se dokáže nemít rád opravdu *mnoha* způsoby.

*

Ten kluk je mimochodem mnohem statečnější, než já v jeho věku.

Já kurvuju, nadávám vysokým hlasem, buším pěstí do zdí, on jenom odevzdaně šlape, nechává se přehazovat přes několikametrové propasti a když je potřeba, poslušně čeká, až dostanu vlastní tělo do bezpečí a vrátím se pro něj.

Kolena má ošklivě odřená, vlasy spleené potem, chodidla na několika místech škaředě pořezaná. Když poprvé nešikovně stoupl na ostrý kámen, zeptal jsem se ho poměrně nepříjemně, proč sakra chodil po komplexu úplně bosý. V odpověď se zadíval přímo do země a v hluku hroutící se budovy šeptl, že boty nikdy nesměl nosit, aby ho prý nenašly myšlenky na útěk.

„A stejně jsem většinou musel být pořád ve svém pokoji.“

Zavrčel jsem neumělou omluvu, přihodil na svůj účet další neslyšnou kletbu a vykročil do prudkého stoupání. Hlavou mi přitom táhlo, jaký druh lidí mohl tohle hubené děcko odsoudit k mnohaleté izolaci od okolního světa.

Ať už šlo o kohokoliv, velice, velice, *velice* doufám, že